

WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

LA RADIO A LA SELVA

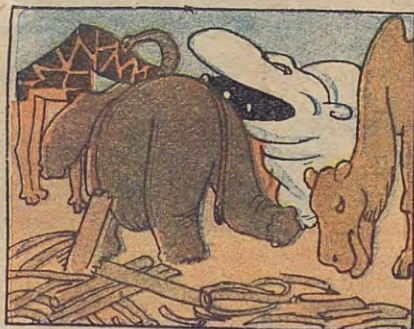
L'elefant, l'hipopòtam, el camell i la girafa passaven una fonda crisi perquè a la selva escassejaven les subsistències i començaven a patir gana.

I malgrat el seu temperament pacífic i enemic de violències, decidiren saquejar un poblat, respectant, però, els seus moradors.

Els habitants del poblat, en veure que les bèsties de pes s'acostaven amb aquell aire amenaçador, fugiren a cuita corrents disposats a salvar la pell.

Com que l'estómac de l'elefant, de l'hipopòtam, del camell i de la girafa era espaiós i confortable, els pots de conserves i els queviures foren devorats en cinc minuts.

L'hipopòtam, però, quedà amb gana. Després d'haver devorat dues cadires, un fogó, un matalàs i quatre conills, no es sentia prou satisfet.

Tot rent taola, els quatre companys de la selva es disfressaren amb tot el que trobaren, ja que de comestible no restava res més.

Però, vet ací que l'hipopòtam descobrí un aparell de «ràdio». Veure'l i cros-pir-se'l fou tot u, d'amagat dels seus companys.

De sobte, l'elefant, el camell i la girafa restaren sorpresos en veure que de l'interior de l'hipopòtam en sortien uns sons de «jazz-band» esgarriposos.

Ara cada dia, de 6 a 8, quan l'estació emisora de Sumatra comença les audicions, totes les bèsties fan rotllo al voltant de l'hipopòtam, i a la selva hi ha dues hores de concert.

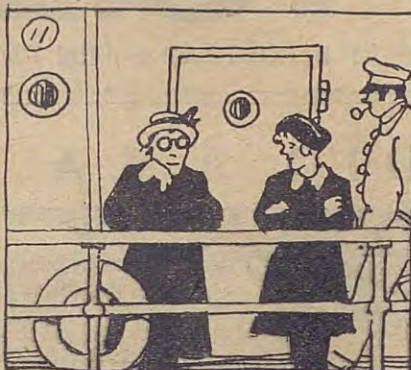
Una herència

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Obert el sobre, les instruccions perquè Núria pogués prendre possessió de les seves grans riqueses eren molt complicades. Calia, per començar, traslladar-se a l'Índia, i un cop a la residència del seu pare, trobaria allí a Raghna, un vell indú que havia exposat la vida més de quatre vegades per

salvar la de Lord Sling. Aquest vell fidel guardava els secrets que envoltaven les enormes riqueses del noble anglès i pel mandat del difunt ara les entregaria a la jove Núria per traslladar-les a Catalunya i poder-ne disposar. Núria es posà en camí, acompanyada de Miss Lettice, que era la

seva professora i dama de companyia. Un cop a la residència de Golconda, després d'una feliç travessia sense incidents, Núria parlà amb el guardador i administrador de les possessions, i acordaren que els primers vuit dies Núria reposaria del llarg viatge i es dedicaria a passejar per la població per

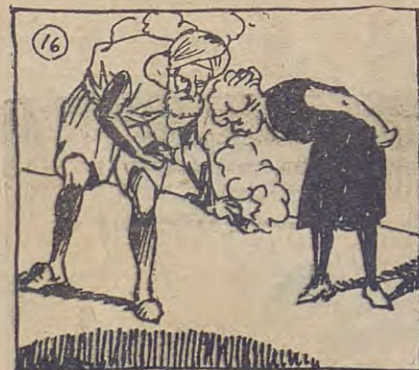
admirar les seves bellesaes. Un cop transcorreguts aquests dies de descans, Núria es posà a la disposició de Raghna per anar a posessionar-se del tresor del seu pare. Raghna prengué totes les precaucions perquè ningú els veiés, i així, dissimuladament, com qui li ensenyava el parc, l'acompanya

a un ombríu indret; allí alçà una tapa i penetraren a una mina. Raghna es valgué d'una branca reïnosa encesa per a il·luminar l'obscur camí que entre tenebroses circumvol·lucions, conduïa a l'entrada del tresor. El camí era complicat com un laberint, i Raghna es valia sovint d'un plànol

per a no equivocar-se. Després de molt caminar arribaren al lloc on una placa indicava amb estranys signes que era aquell el lloc del tresor. Raghna manipulà amb aquells signes com qui obre una caixa de cabals, i a la poca estona una porta, que Núria no hauria ni sospitat, s'obrí davant

seu. En aquella cambra, ricament bastida de marbres, no s'hi veia a primer cop d'ull res que pogués fer creure que allí hi havia ni moltes ni poques riqueses. Raghna apretà un dissimulat botó i s'obrí una llosa del paviment deixant veure un gros cofre al fons d'un pou on s'hi baixava amb vuit es-

glaons. Baixaren tots dos confiadament, i per això fou més gran l'esglai de Núria en veure una enorme serp que amb el cap dret els barrava desafiadament el pas. Raghna, d'un cop de destrat, escapçà la terrible serp, que restà allí fent esfereïdores convulsions. Allí quedava a la seva contem-

plació el cofre voluminós que contenia la fortuna de Núria. Raghna intentà obrir-lo, a precs de Núria, però vanament, la caixa era fortament tancada. Raghna aconsellà a Núria d'endur-se'n a Europa el cofre sense obrir, i que un cop allí, i en lloc segur, (Seguirà.)

L'enredada

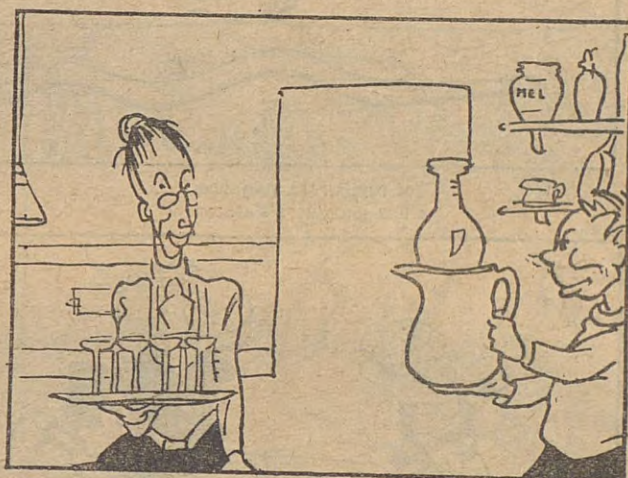
Aquí us presento la tia Tina
que l'enredaren com una xina.

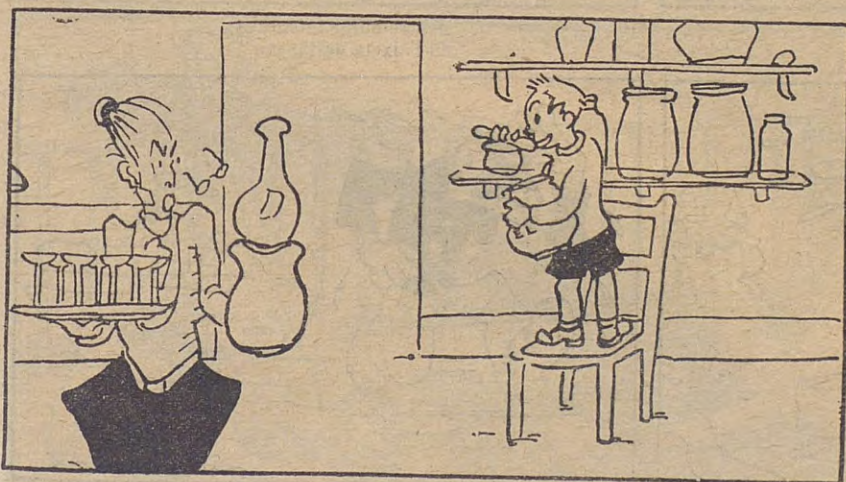
En Jaumet se'n pesca una...

—Tia Tina, si aguantas aquestes copes amb una mà...

...i amb l'altra aquests gerros...

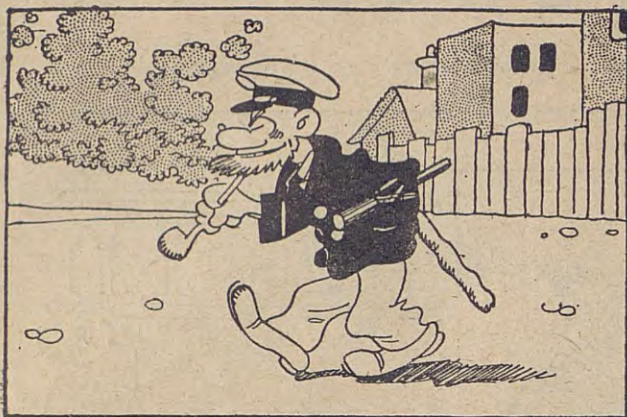

...i t'esperes un ratet, et faré un petonet.

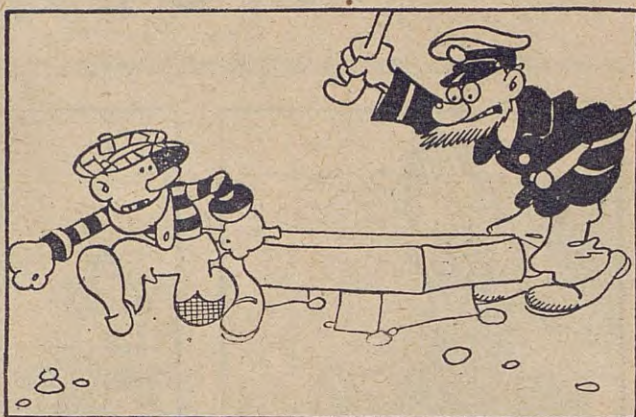

Totes te les tens que empecar
si vols un xic llepar.

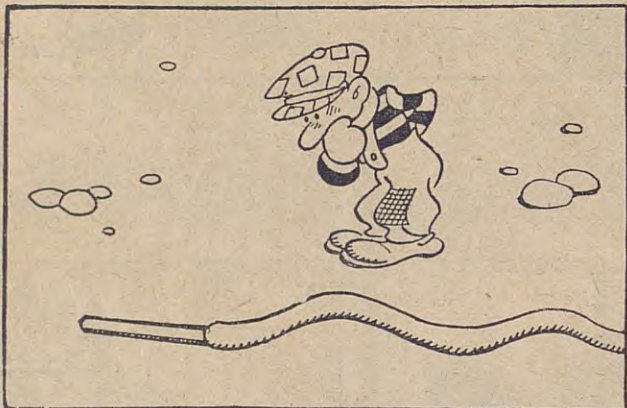
Hullera hidràulica

El capità Retirat
fa el passeig acostumat.

El banc ocupat està
i ell el xicot fa marxà.

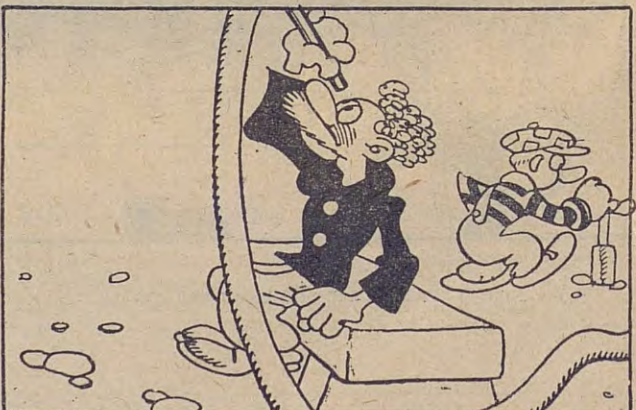
Tot rumiant sa venjança
a una manguera s'atansa.

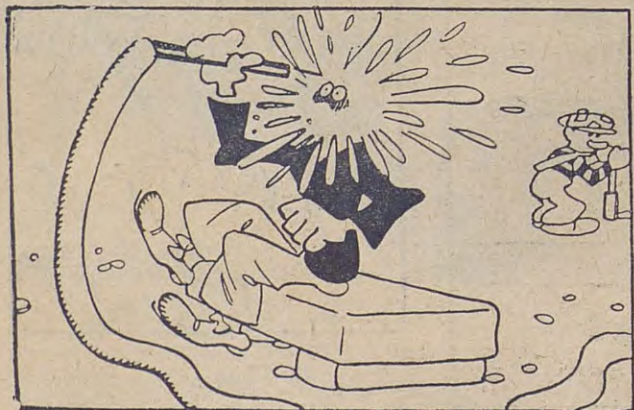
I li canvia la ullera
amb el broc de la manguera.

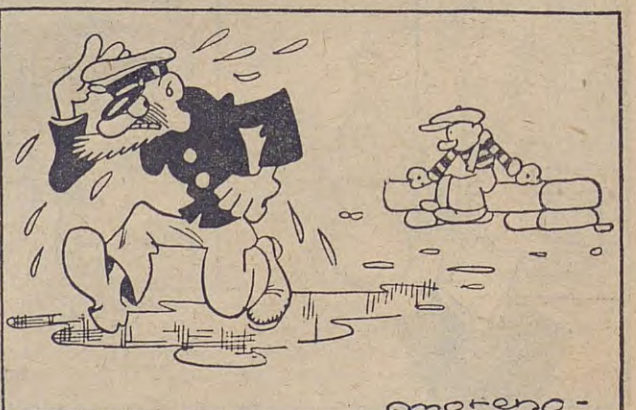
—Miri, cuiti, capità,
que passa un aeroplà.

Mentre mirar intentava
ell l'aixeta destapava.

Una dutxa li ha donat
que el deixa tot remullat.

A canviar-se se'n va
i el xicot al banc tornà.

moteho-

HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

FEROTGE
REVENJA

Una senyora de certa edat, amiga meva, tenia un gosset que era una preciositat. Almenys a ella li semblava així de tant que se l'estimava. I per aquesta raó el cuidava com no fa molta gent ni amb les criatures de bolquers: Li donava sopetes de llet, llaminadures, i el feia anar a la nona en un lletet amb llençols i flasadetes.

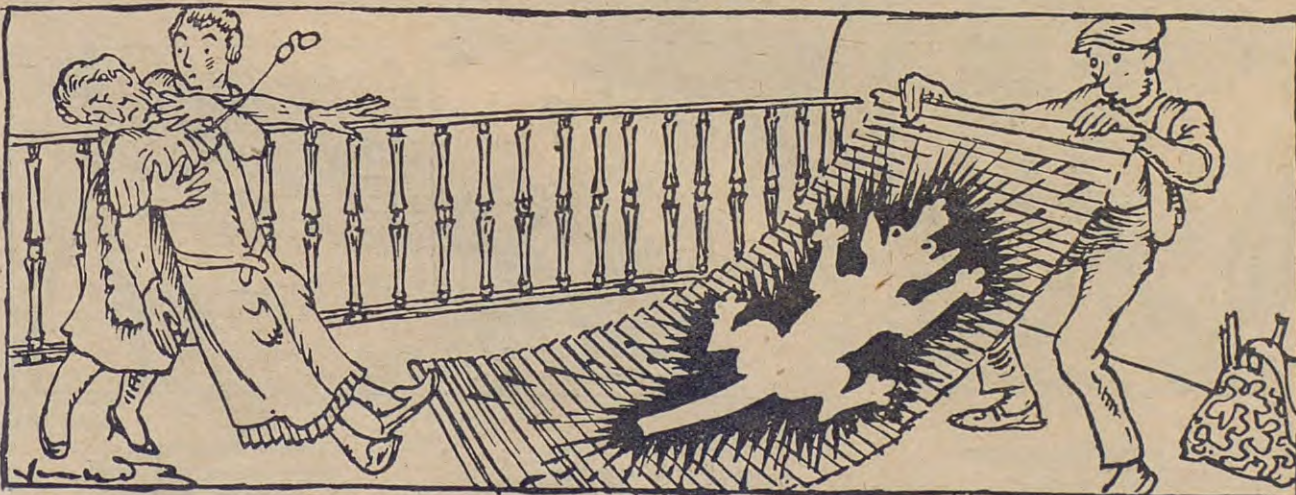
En canvi, els que visitaven la casa no li tenien gaire simpatia, perquè era agressiu en extrem, baladrer i fins, si badàveu, us mossegava els turmells. Aquest mal caràcter el va perdre. La senyora acostumava, a entrada d'hivern, cridar l'estorer perquè li despengés les persianes de la galeria.

Aquell any va venir un fadrí molt malcarat. Penseu la rebuda que li va fer el gosset! Començà per mossegar-li els talons, i el pobre home hagué de treballar amoïnats pels incessants lladrucs de la bestiola. A mig matí, però, es féu el silenci, i sia per aquesta causa o per qualsevol altra, l'estorer continuà la seva tasca amb estranya satisfacció.

Quan va ésser fora, la senyora, distreta fins aleshores en la direcció de l'endrega, trobà en falta el gosset. Busca d'aquí, busca d'allà, no varen trobar-lo enlloc. Ni a l'escala, ni al carrer, ningú no l'havia vist. I al cap d'un parell de setmanes d'inútils recerques, la dama quedà ben convençuda que el devia haver agafat el carretó.

La senyora va viure un any en el major desconsol, enyorant l'ausent (Preferia considerar-lo «ausent» perquè la paraula «mort» li era intolerable). No volia ni sentir parlar de substituir-lo per un altre. Poc que es trobaria un altre que pogués ni tan sols assemblar-se-li una mica. I vingué l'estiu. I va ésser qües-

tió de tornar a posar les persianes a la galeria. I tornà a venir l'estorer. No aquell, un altre; aquell li feia un horror instintiu... I era motivat, sí, massa motivat! En descargolar una persiana... horror dels horrors!... va sortir el cadàver encartonat del pobre gosset. El molt salvatge l'havia cargolat a dintre!!

Breu regnat

I
La fragata «Vol lleuger»
un jorn, de Masnou salpava
i la cursa començava
cap a Rio de Gener.

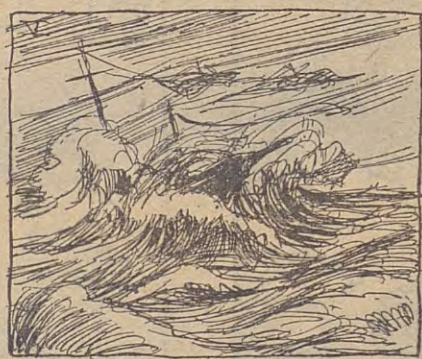
II
Quan era de popa el vent
tota la marineria,
com res que fer no tenia,
es distreien de valent.

III
Tots menys el pobre fuster
de bord, que sempre suava
perquè tothom el manava
i li donava que fer.

IV
«Arregla'm el cabristant.»
«Tu, aquest rem està esquerdat.»
«Ep, quan hakis acabat
arregla el bot de davant...»

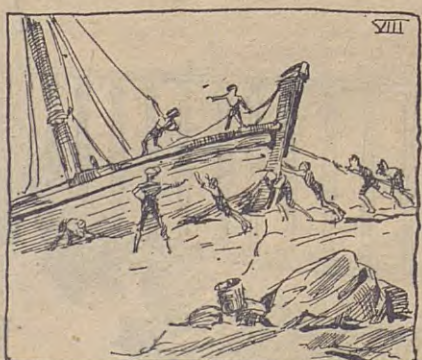
V
Tot d'una arribà un cicló
i la nau desarborà,
i a una illa la llençà
lluny de la navegació.

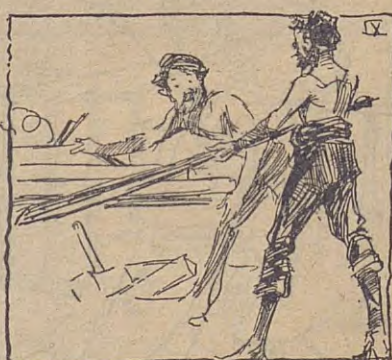
VI
Per salvar-se, hom convingué
que fè un nou vaixell calia.
Com sols el fusté en sabia
ara ell l'amo esdevingué.

VII
«Tu, a serrar aquests taulons.»
«Capità, agafi el ribot.»
«¿Què fa allà aquell gandulot?
Apa, anar tallant llistons!»

VIII
Tots pensant i ell dirigint
el vaixell es va acabar
i a l'aigua el varen llençar
per a salvar-se fugint.

IX
I el pobre fuster tornà,
després del seu curt regnat,
a ésser de tots comanat
i tot el dia snà.

Feliç escapada

FEIA sis mesos que en Joan Bonet era a presiri per un delict que no havia comès.

A la casa on ell treballava s'havia trobat en manca una important quantitat. Eren tres els que tenien les claus de la caixa: en Bonet, com a caixer que era, el gerent senyor Rafeques, i l'amo don Panxo Colata, ric americà que havia establert a Barcelona un negoci de cuirs argentins.

Naturalment, en Bonet, segur de la seva innocència, sospità que el lladre era el gerent, però per una fatal combinació de circumstàncies, no pas casuals, sinó evidentment preparades pel veritable culpable, aparegué ell com a tal davant la justícia, i fou condemnat a presiri.

El pobre Bonet, en veure's així deshonrat i castigat, exclamà davant toda la Sala que el culpable li pagaria molt cara aquella malifeta.

Quan arribà a presiri, la seva conducta excel·lent el féu remarcar de seguida pel director, el qual li donà un càrrec a les oficines, com s'acostuma fer amb els que es porten bé i són instruits. I fou mercès a la confiança que inspirava que, portat pel desig de revenja i de rehabilitació, pogué al cap de sis mesos escapar-se aprofitant un descuit dels vigilants que a ell a penes si el vigilaven.

Corregué de pressa cap a Barcelona, i amb nom suposat i fingint-se estranger, anà a posar en una fonda modesta esperant l'ocasió de la seva revenja.

—Miri, don Panxo, què duu el diari—féu el gerent senyor Rafeques al seu amo aquell matí:—que en Joan Bonet s'és escapat del presiri i hom creu que ha vingut cap a Barcelona.

—¿Que s'ha escapat?—preguntà don Panxo, no acabant de creure-ho.

—Sí senyor. I que es veu que ve amb males intencions. ¿Recorda l'amenaça que va fer davant el tribunal, de què es venjaria un dia o altre?

—En efecte.

—No sé de qui deu sospitar—continua el senyor Rafeques,—és a dir, si és que sospita d'algú, perquè jo estic convençut que el lladre era ell.

Però don Panxo Colata ja no se l'escoltava. Ràpidament havia agafat el telèfon i estava comunicant amb la policia.

—¿Es la Delegació?... Sóc don Panxo Colata... faci'n la mercè de fer venir una parella al meu despatx... urgentíssim!!

En Joan Bonet estava assegut al menjador de la fonda quan veié entrar un dispeser nou, alt i ferreny, amb un bigoti de pam. El nou vingut, després de cercar inútilment una taula buida, s'assegna a la mateixa d'en Bonet, tot dient-li:

—Ja em dispensarà... no hi ha més lloc.

—Faci, faci—respongué en Bonet, amb accent francès.

I es quedà mirant el foraster i pensant que ell coneixia aquella cara, però sense recordar de què.

L'altre començà a menjar. La sopa era molt calenta, i amb un gest brusc que va fer en cremar-se la llengua, li caigué el bigoti al plat.

Llavors en Bonet el reconegué. Era el

detectiu Nick Holau, el mateix que l'havia detingut en la malaurada ocasió del robatori. Aprofitant la confusió de Nick Holau per la pèrdua del seu bigoti, en Bonet es tragué el petit revòlver que duia i l'hi encará, tapat amb la mà perquè no el veiés ningú més.

—Si heu vingut per agafar-me, deixeu-ho córrer o us mato. Primer m'he de revenjar, després ja m'entregaré.

—No vinc per agafar-vos, ni us podreu revenjar. I deseu aquest trasto, que podeu fer un bunyol—féu Nick Holau, que ja havia recobrat la serenitat.

—¿No em voleu agafar? ¿No em podréu revenjar? ¿què voleu dir?

—Escolten. Quan us vaig agafar, ja vaig creure que éreu innocent, però les circumstàncies us condemnaven. Jo creia que el lladre era en Raf. ques...

—Jo també.

—Però com que no ho era, no vàrem poder-ho provar.

—¿Que no ho era?

—No. El lladre era un altre.

—¿Don Panxo?

—El mateix. Ho va fer per cobrar de la Companyia d'asseguraments contra el robatori. I avui mateix s'ha descobert.

—Com?

—Molt senzill: quan ha sentit dir que havien fugit de presiri li ha agafat un pànic tan gros, recordant la vostra amenaça, que per estar a segur s'ha entregat el mateix a la policia. Ha preferit anar a la presó perquè allà no el podreu matar.

—I dones, jo...

—A vós us he cercat tot avui només que per dir-vos que ja sou lliure... i que llenceu aquest revòlver, que ja em feu posar nerviós.

Dedució

Quan el baró de Lacosta aquell matí es va llevar en posar-se els pantalons notà quelcom d'anormal, i cridant amb la campana de seguida el seu criat, li preguntà:—Escolta, Toni, vull que em diguis la vritat: ¿Oi que els pantalons que em poso avui no els has raspallat?—El criat, ple de vergonya, confessà:—Dispensarà, prò tenia molta feina i no he pogut.—Bé, ja està passat—el baró contesta.—No et tornis a descuidar.—Dispensi, senyor—pregunta ara el criat amb afany,—¿El senyor podria dir-me en què ho ha endevinat?—I respon, rient, el noble:—En que a la butxaca hi ha un grapat de calderilla que no li hauria trobat si tu, complint el teu deure, els haguessis raspallat.

P. E. P.

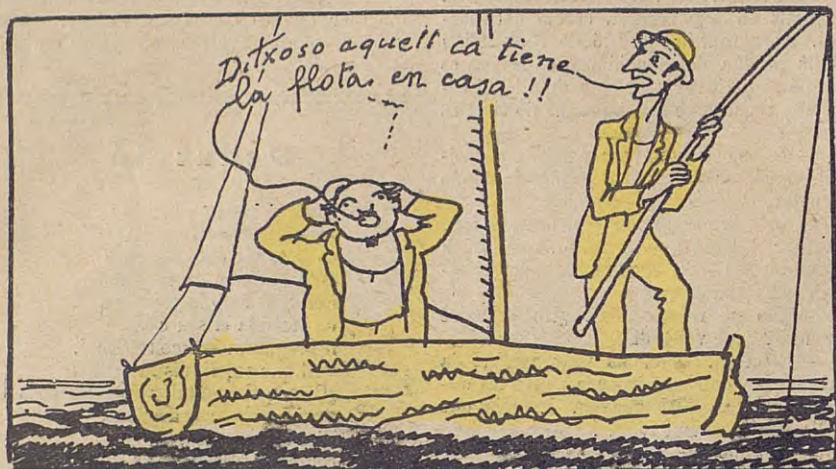

Anarquista detingut:—No m'agafeu tan fort, que duc moltes bombes.

(De The Passsing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Malgrat la set que han portat
no els deixen agafar el gat.

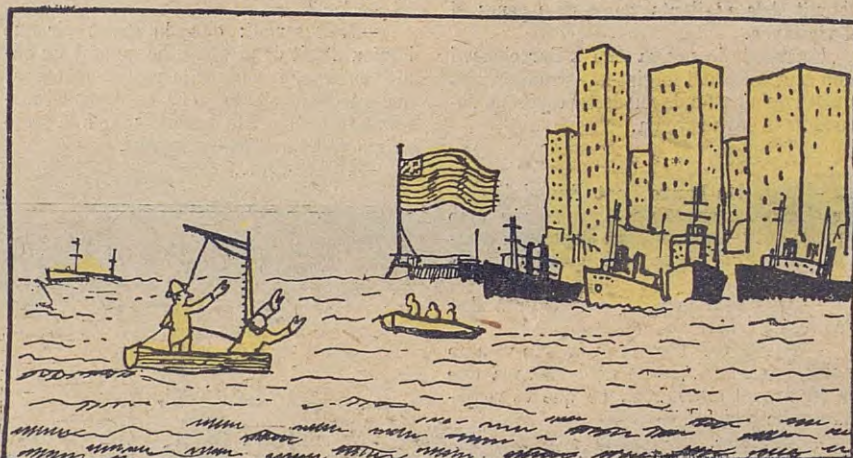
Com que res no els amoïna
sempre van cantant «Marina».

Tant menjar peix, al final
els fa una set colossal.

Glopegen aigua de mar
per a fer-se-la passar.

—Gràcies a Déu, ja es veu terra.
—Vull de cervesa una gerra!

Ja arriben a un bonic port
de l'Amèrica del Nord.

—Som naufrags assedegats,
porteu vuit dobles gelats!

—Com que hi ha la llei eixuta
només es beu aigua bruta.

—Ai, Amèrica del Nord!
Ara sí que ens has ben mort!